

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1579/2025
04.03.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Миролуба Томића, Слободана Велисављевића и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због продуженог кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Љубише Марковића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу К.619/23 од 02.02.2024. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 419/2024 од 18.07.2025. године, у седници већа одржаној дана 04.03.2026. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Љубише Марковића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу К.619/23 од 02.02.2024. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 419/2024 од 18.07.2025. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљене **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу К.619/23 од 02.02.2024. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења продуженог кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од једне године у коју му је урачунато време проведено у притвору, за коју је одређено да ће је издржавати у просторијама у којима станује, уз примену електронског надзора и новчану казну у одређеном износу од 1.000.000,00 динара. Окривљени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка, а оштећени су упућени да имовинскоправни захтев остварују у парничном поступку.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 419/2024 од 18.07.2025. године, усвајањем жалбе ОЈТ у Нишу и жалбе једног браниоца окривљеног, преиначена је пресуда Основног суда у Нишу К.619/23 од 02.02.2024. године, само у делу одлуке о казни, тако што је окривљени за продужено кривично дело превара из члана 208. став 4. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ, за које је побијаном пресудом оглашен кривим, осуђен на казну затвора у трајању од две године и шест месеци у коју му је урачунато

време проведено у притвору, док су жалба другог браниоца окривљеног и у осталом делу жалбе ОЈТ у Нишу и браниоца окривљеног одбијене као неосноване и првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Љубиша Марковић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, али суштински указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе или их укине и предмет врати на поновно одлучивање или преиначи другостепену пресуду тако што ће потврдити првостепену пресуду у делу изречене казне затвора.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, али у образложењу суштински указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, јер наводи да се кривично дело превара из члана 208. КЗ може извршити само од стране физичког лица, а када окривљени у вршењу дела користи својство одговорног лица у правном лицу, као власник и директор, коме је поверен одређени круг послова у управљању привредном субјектом, не ради се о овом кривичном делу. Наиме, када овлашћено лице у намери прибављања противправне имовинске користи за своје предузеће доведе друго лице (физичко или одговорно лице у правном лицу) у заблуду не ради се о кривичном делу превара из члана 208. КЗ, већ о кривичном делу превара у обављању привредне делатности из члана 223. КЗ.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Одредбом члана 208. став 1. Кривичног законика је прописано да кривично дело превара чини онај ко у намери да себи или другом прибави противправну имовинску корист доведе кога лажним приказивањем или прикривањем чињеница у заблуду или га одржава у заблуди и тиме га наведе да овај на штету своје или туђе имовине нешто учини или не учини.

Одредбом члана 223. став 1. Кривичног законика је прописано да кривично дело превара у обављању привредне делатности врши онај ко у обављању привредне делатности, у намери да себи или другом прибави противправну имовинску корист, доведе кога лажним приказивањем или прикривањем чињеница у заблуду или га

одржава у заблуди и тиме га наведе да нешто учини или не учини на штету имовине субјекта привредног пословања за које или у којем ради или другог правног лица.

Из чињеничног описа кривичног дела утврђеног у изреци правноснажне пресуде произлази да је окривљени као власник и директор предузећа „...“..., у периоду 27.10.2006. године до 26.12.2009. године... у намери да себи прибави противправну имовинску корист, довео већи број лица лажним приказивањем чињеница у заблуду и одржавао их у заблуди и тиме их навео да му на штету своје имовине нешто учине, те је на тај начин себи прибавио противправну имовинску корист у укупном износу од око 61.444.130,00 динара.

Дакле, из изреке правноснажне пресуде јасно произилази да је окривљени поступао као физичко лице и да је у намери да себи прибави противправну имовинску корист довео и одржавао у заблуди већи број лица, па се самим тим не може радити о кривичном делу превара у обављању привредне делатности из члана 223. КЗ.

Сходно изнетом, како се у описаним радњама окривљеног стичу сва законска обележја продуженог кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ, за које је оглашен кривим побијаним правноснажним пресудама, то су супротни наводи захтева браниоца окривљеног, којима се указује на повреду закона из члана 439. тачка 2), оцењени као неосновани.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу је недозвољен.

Бранилац окривљеног као разлог подношења захтева истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, с тим што образлажући ову повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, бранилац не указује у чему је конкретно суд повредио кривични закон већ суштински оспорава чињенично стање утврђено у правноснажним одлукама. Ово са разлога што наводи да није са потребном извесношћу утврђено да је окривљени поступао са намером да себи прибави противправну корист, те да током већег дела спорног периода окривљени није био у могућности да предузима никакве радње у име и за рачун предузећа чији је био законски заступник, већ су то у његово име чинили радници предузећа. Наиме, сведоци су изјавили да нису имали никакав контакт са окривљеним и да нису преварени од стране њега, већ од људи око њега.

Такође, захтевом се као разлог подношења захтева истиче и повреда кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном и браниоцу. Међутим, у образложењу наведене повреде бранилац не образлаже на који начин је одлуком о кривичној санкцији повређен закон, већ суштински указује на повреду одредбе члана 441. став 1. ЗКП. Ово са разлога јер наводи да када је суд већ применио блажи закон, требало је окривљеног блаже да казни, а не да му ефективну казну затвора повећа, тим пре што није ценио као олакшавајућу околност здравствено стање окривљеног који болује од чак девет различитих болести.

Како, дакле, бранилац окривљеног у захтеву, као разлог побијања правноснажних пресуда, само формално означава повреду закона због којих је

подношење захтева дозвољено окривљеном, док суштински указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и повреду одредбе члана 441. став 1. ЗКП, а што не представља законске разлоге због којих је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Љубише Марковића, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев у односу на наведену повреду одбио као неоснован, док је у осталом делу, на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП, захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Весна Зарић, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић